

[H. C. Toff.]

den 9. december 1960, og som endnu ikke er afsluttet. Den har ligget i næsten 8 år hos de lokale fredningsmyndigheder uden afgørelse. Det er en urimelighed både over for befolkningen og ikke mindst over for ejerne, der ikke kan disponere. Jeg opfordrer kulturministeren til at drage omsorg for, at sådan langsommelighed ikke længere kan foregå.

Vi har tidligere her i folketetinget kunne samles i et bredt flertal om naturfredningslovgivningen undtagen i 1963, og det er mit håb, at vi på grundlag af fremsættelse af et lovforslag til efteråret igen kan nå til bred enighed om en sådan lovgivning. Det konservative folkeparti anser det for nødvendigt at gennemføre en modernisering, der kan give en endnu mere tidssvarende naturfredningslov og bedre muligheder for befolkningen til at nyde friluftslivet og de landskabelige værdier, og vi tilsiger vor positive medvirken til at gennemføre en naturfredning efter disse retningslinjer.

Jens Chr. Christensen: Det fremgår jo af fremsættelsen, og det fremgår af de indlæg, der har været, at dette forslag er et produkt af arbejdet i den kommission, der har været nedsat for at kulegrave alle problemer omkring vor naturfredning. Det er kommissionens arbejde, vi drøfter, og det er vel rigtigt, at det nu bliver lagt frem til fri drøftelse i sommerens løb, sådan at det kan blive diskuteret, blive gennemarbejdet.

Der er vel få lovforslag af dem, som vi behandler her i dette høje ting, som har så stor interesse ude blandt befolkningen som netop et forslag om naturfredning. Vi ved, at naturfredning angår os alle, både grundejere og ikke-grundejere, både dem, der bor ude i det åbne land, dem, der bor ved vore skove og vore strande, men også de borgere, som i deres fritid ønsker at opholde sig både i skov og ved strand.

Efter min opfattelse tjener vi formålet bedst ved at gennemføre en naturfredningslovgivning med bredest mulig enighed. Vi skulle nemlig have det sådan, at en vis del af befolkningen på forhånd er imod den lovgivning, vi gennemfører. Jeg vil også tro, at det er det, kommissionens medlemmer har haft for øje, da de udarbejdede nærværende forslag.

Kommissionens forslag afviger jo i det store og hele ikke så særlig meget fra den nugældende lovgivning, i hvert fald ikke på mange områder. Jeg er glad ved, at kommissionen i det væsentligste fastholder ejendomsretsbegrebet og dermed også erstatningen til de borgere, fredningen går ud over, for det kan jo ikke være sådan, at det er den enkelte borger, der må yde og ofre for, at den øvrige del af befolkningen kan få del i de goder, vi har her i samfundet.

Gennem årene, fra vi fik den første naturfredningslov og til dato, har vi vel lov til at sige, at vi med forholdsvis små midler har haft held til at frede og dermed bevare ret store områder af vort lands skønneste egne; men det må indrømmes, at med det stærkt stigende folketal og de stadig forbedrede færdselsmidler vokser presset på skov og strand ikke mindst vokser presset på de skønneste egne, vi har, og dermed vokser selvfølgelig også kravet om at lukke op for almenheden både i skov og ved strand.

Her må vi selvfølgelig ikke glemme, at med stigende adgang for befolkningen får grundejeren også stigende gener. Må jeg for skovenes vedkommende pege på enkelte af de gener, der vil opstå ved offentlighedens adgang til de privatejede skove. Det drejer sig først og fremmest om brandfaren, og der kan man jo godt stille det spørgsmål — ja, nu kan man jo ikke stille spørgsmålet til kommissionen — hvem man egentlig har tænkt sig skal yde erstatning i det øjeblik, der opstår ildsvåde og ildskade, brandskade, i sådanne privatejede skove. Hvordan skal en privat skovejager gardere sig mod henkastning af affald, eventuelt afbrænding af sådant affald?

Det er selvfølgelig rigtigt, at masser af vore skove er blevet lukket op, også de privatejede skove; ja, vi kan vel føje til, at de privatejede skove jo mere end statskovene er blevet lukket op for almenheden. Men vi har jo desværre også set, at privatejede skove er blevet lukket igen, netop fordi de, der færdes i skoven, ikke har opført sig sømmeligt, og det, man kan være bange for, det er, at når der gives offentlighedens adgang, så bliver det et større tal, som ikke opfører sig sømmeligt, netop fordi de tænker: nu har vi ret til at færdes her, nu kan vi opføre os, som vi vil. Det, man så godt kan være lidt i tvivl om, er, hvordan